

MAVi

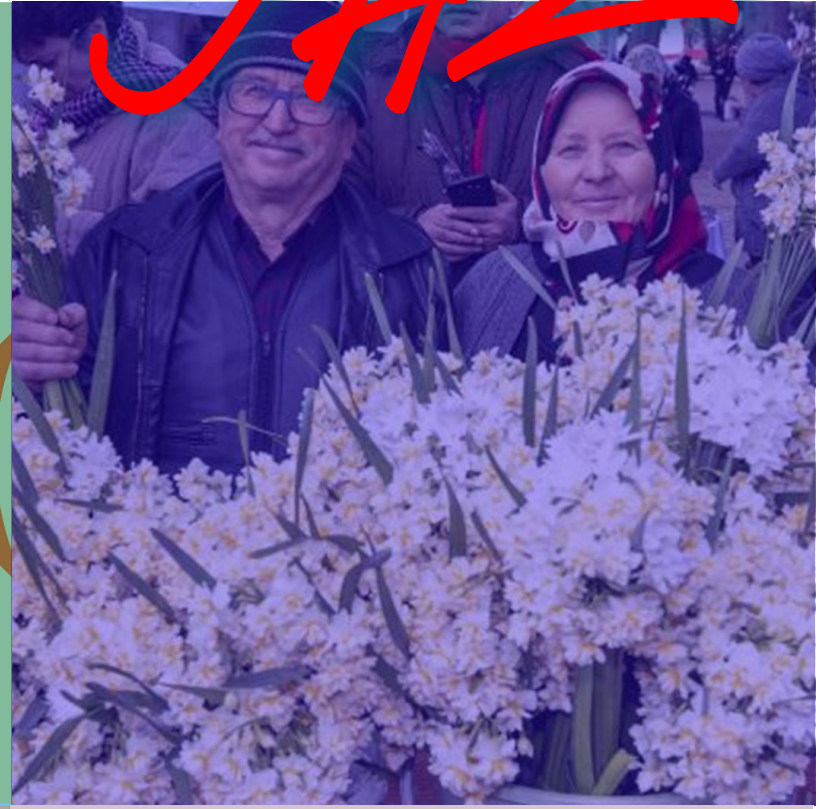
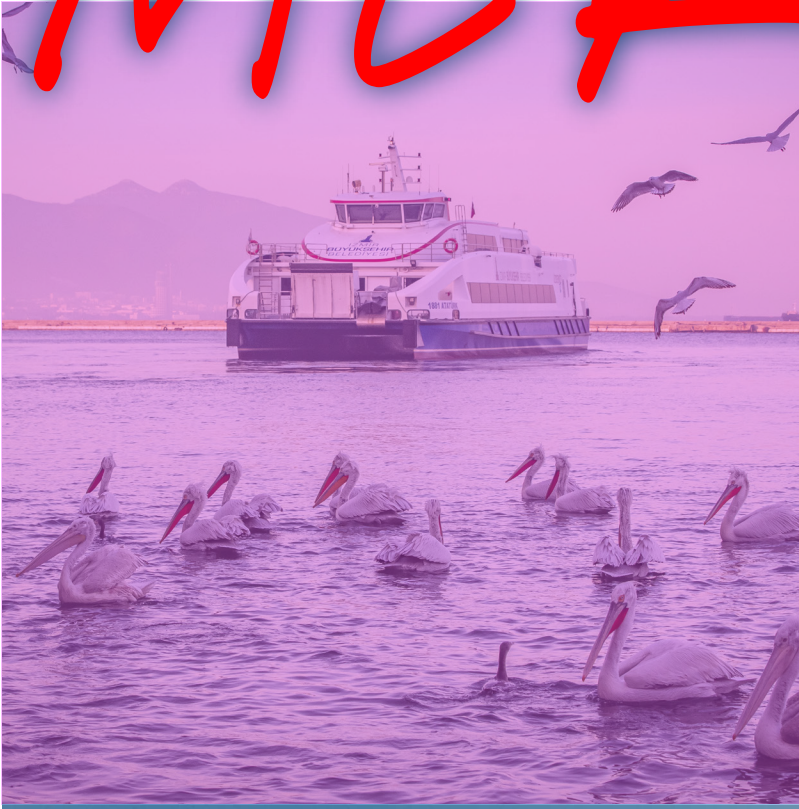
İZDENİZ

SAYI 3: TEMMUZ-AĞUSTOS 2025

BÜLTENİ

MEDHABA YAZ

SAHİBİ

İZMİR BÜYÜKŞEHİR BELEDİYESİ - İZDENİZ A.Ş

ADRES

Bahçelerarası Mahallesi, Haydar Aliyev Bulvarı No:4

Balçova/İZMİR

Tel: 0232 320 00 35

E-posta: iletisim@izdeniz.com.tr

Yaşayan Bir Şehrin Yaşayan Kültürü

İzmir'in Yerel Festivalleri

İzmir, doğal güzellikleri, zengin kültürel mirası ve özgün yaşam biçimiyle Türkiye'nin en renkli ve yaşayan şehirlerinden birisidir. Bu canlı kimliğin oluşmasında yıl boyunca kentin dört bir yanında, ilçelerinde ve mahallelerinde düzenlenen yerel festivallerin rolü oldukça önemlidir.

Festivaller, bir eğlence etkinliğinin ötesine geçerek, İzmir'in çok katmanlı ve özgürlükçü kültürünün sürekliliğinin sağlanmasına katkı sunar.

İzmir'in neredeyse her ilçesi, kendine özgü bir kimliğe ve geleneğe sahiptir. Örneğin, Urla'nın Enginar Festivali, Seferihisar'ın Mandalina Festivali ya da Karaburun'un Nergis Festivali, o bölgeye özgü tarım ürünlerini ve onlarla birlikte gelişen yaşam biçimlerini kutlar.

Bu festivaller, sadece ürünlerin tanıtımını yapmakla kalmaz, aynı zamanda yöresel yemek tariflerini, el sanatlarını ve halk oyunlarını da sergileyerek, geleneksel bilginin yeni nesillere aktarılmasını sağlayan bir işlev

görmektedir. Kentleşmenin getirdiği tek tipleşmeye karşı yerel kimliklerin erozyona uğramasını engeller ve İzmir'in kültürel çeşitliliğini korumaya yardımcı olur.

Yerel festivaller, toplumun farklı kesimlerini bir araya getiren güçlü araçlardır. Köylüden kentliye, gençlerden yaşlılara ve turistlere kadar herkes, bu festivallerin ortak coşkusunda buluşur. Hazırlık aşamasından festival gününe kadar süren süreç, ortak çalışma ruhunu pekiştirir, dayanışma ilişkilerini güçlendirir ve kente aidiyet duygusunu artırır.

Gönüllü katılımın yüksek olduğu festivaller, insanların kendi çevrelerine karşı sorumluluk hissetmelerini ve yerel kültüre daha fazla sahip çıkmalarını teşvik eder. Bu, özellikle büyük şehirlerde kaybolmaya yüz tutan toplumsal bağların yeniden canlanmasına olanak tanır.

Festivaller, yerel ekonomiye doğrudan ve dolaylı yollarla önemli katkılar sağlar. Festivaller sayesinde yöresel

ürünler (enginar, mandalina, otlar vb.) daha geniş kitlelere ulaşır, bölgenin tanıtımı yapılır. El sanatları üreticileri ve küçük esnaf festival dönemlerinde önemli bir canlanma yaşar. Ayrıca, festivallerin çektiği yerli ve yabancı turistler, konaklama, ulaşım ve diğer hizmet sektörlerine de katkıda bulunarak, sürdürülebilir turizmin gelişimine zemin hazırlar.

İzmir'in yerel festivalleri, kentin sadece tarihi ve doğal güzellikleriyle değil, aynı zamanda canlı kültürel yaşamıyla da öne çıkmasını sağlar.

Uluslararası ölçekte düzenlenen müzik ve sanat festivalleri, İzmir'in bir kültür-sanat merkezi olma yolundaki iddiasını pekiştirir. Bu sayede İzmir, "deniz, kum, güneş" üçlemesinin ötesinde, deneyim odaklı bir turizm destinasyonu olarak konumlanır.

Festivaller, İzmir'in ruhunu yansıtan en önemli aynalardan birisidir. Kültürel mirasın korunması ve gelecek nesillere aktarılmasından toplumsal dayanışmaya, ekonomik canlılıktan kentin ulusal ve uluslararası tanıtımına kadar çok yönlü katkılar sunar. Nice festivallere...

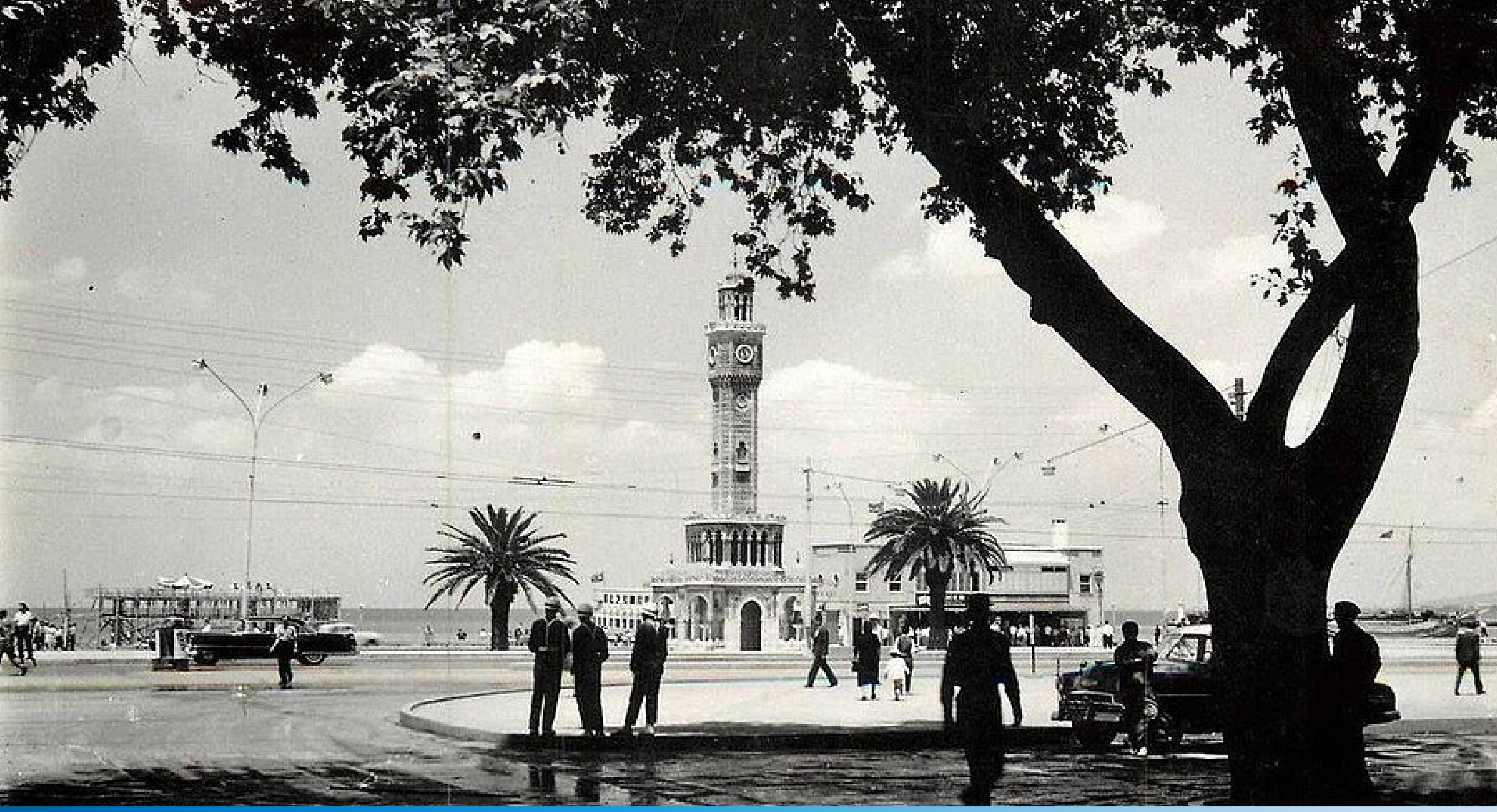
İZDENİZ FESTİVAL ve YAZ SEFERLERİ

İZDENİZ, uzun yıllardır İzmirlilerin kentin tatil bölgelerine rahat ulaşımını sağlamak için yaptığı "Yaz Seferleri'nin" yanı sıra bu sene içerisinde çevre ilçelerde yapılan festivallere özel seferler de düzenledi.

Şimdiye kadar 7. Karaburun Nergis Festivali ve 11. Uluslararası Urla Enginar Festivali'ne özel seferler düzenlendi. Yaz aylarında çevre ilçelerde yapılacak diğer festivallere de özel seferler düzenlenecek.

"Yaz Seferleri" ve "Festival Seferleri" için ayrıntılı bilgilere www.bilet.izdeniz.com.tr adresinden ulaşabilirsiniz.

“Gavur İzmir” Söylencesi Üzerine...

Mustafa Kemal Atatürk'ün “İzmir'i de İzmirlileri de severim” demesinin öylesine bir duygu bildirimi olduğu sanılmasın. İzmir Kurtuluş Savaşı'nın nihayete ermesine sadece tanıklık etmemiş, aynı zamanda zaferin hazırlayıcısı olmuştur. Ebedi zafer, kurtuluş ordusu İzmir'in dağlarına ulaştığında ilan edilmiştir. Ülkenin işgali orada başlamış, orada bitmiştir. Duygu bildirimi biraz da bu gerçeğin tescil edilmesinden ibarettir.

Hiç şüphe yok Atatürk'ün İzmir'e duyduğu hayranlığın, kentin denizi sarmasıyla oluşan körfezle; güneş, ay ve kent uykuya daldığında denizin ateş böceği olarak bilinen yakamozun aydınlattığı geceyle de bağı bulunmaktadır. Bu huzurun ve keyif halinin vurgulu hale getirilmesi gerekmektedir ki yapılan budur.

İzmir kaç medeniyete ev sahipliği yapmıştır? Kaç kültür iç içe geçmiştir? Hoşgörü ve özgürlük ortamı kaç yüz yıldır kentin belirleyicisidir? Ve Cumhuriyet İzmir'i kurucu değerlere sahip çıkmanın hazzını on yıllardır iliklerinde hissetmektedir.

Bütün bunların toplamı karşımıza İzmir'in hâkim kültürünü çıkarmaktadır ki İzmirli kültürün taşıyıcısı olarak toplumsal tarihte yerini çoktan almıştır. İzmirli kentin tarihsel, duygusal ve doğal özellikleri ile bütünleşmiş, onları içselleştirmiştir.

“Gavur İzmir” tam da bu noktada, ne yazık ki günümüzdeki politik kamplaşmanın unsurlarından biri haline getirilmiş, İzmir'i politik açıdan “mahkum” etmenin, İzmirli

ötekileştirmenin vasıtası sayılmış; eşitlikçi, özgürlükçü, farklılıklara saygılı sosyolojisinin yarattığı ortamdan duyulan rahatsızlık “gavur” sıfatıyla sözde itibarsızlaştırmak istenmiştir.

Oysa “Gavur İzmir” sadece kentin tarihsel önemi ve özellikleri ile gıdasını bunlardan alan sosyo-kültürel yapısıyla doğrudan ilintilidir. Ve siğ politik tartışmalarda heba edilmeyecek tarihsel bir zenginliği ifade etmektedir.

Peki “Gavur İzmir” söylencesinin kaynağı nedir? Bu konuda farklı değerlendirmeler bulunmaktadır. İlki Osmanlı Padişahları Abdülmecit ve Abdülaziz döneminde yabancılara satılan topraklarla ilgilidir.

İngilizler başta olmak üzere batılı ülkeler Ege bölgesinde, özellikle de kıyı kesimlerde neredeyse 5 milyon dönüm civarında arazi satın alırlar. İzmir ve çevresi bu alışverişin odak noktasındadır. Bu nedenle İzmir, “Gavur İzmir” olarak anılmaya başlanır.

Bir başka söylence daha eski tarihlere dairdir. Önemli

liman kenti İzmir defalarca el değiştirmiş, birkaç kere Aydınoğulları ile Bizans arasında gidip gelmiştir.

İlk Türk amirali olarak bilinen Çaka Bey zamanında fethedilen İzmir, onun ölümünden sonra yeniden düşmüş, tekrar alınması ise Umur Bey zamanın da olmuştur. Ancak Venedik, Cenova ve Rodos donanmalarının saldırılarına dayanılamamış, kaybedilmiştir.

Bir dönem liman bölgesi ve kıyı alanları “gavur” donanmalarının denetimindeyken, kentin iç ve dağlık kısımları Türklerin elindedir. “Gavur İzmir” bu döneme aittir.

Bir başka değerlendirme ise daha yakın tarihlidir. Bosna’dan, Girit’ten, Bulgaristan’dan göç edenler tarafından İzmir “Gavur İzmir” ilan edilmiştir. Yani başkaları değil bizzat göçle gelenler yapmıştır bu yakıştırmayı.

Hangisi doğrudur bilinmez. Bilinen gerçek, İzmir’in bugün Türkiye Cumhuriyeti’nin önemli bir kenti olduğu ve İzmirli-lerin kahir ekseriyetle Cumhuriyet ideallerine, onun değerlerine sıkı sıkıya bağlılığıdır.

Körfez'in Tarihe Açılan Kapısı

Pasaport İskelesi

İzmir'in kalbinde, Kordon'un denizle kucaklaştığı noktada bulunan Pasaport İskelesi, şehrin tarihi ve ticari belleğinde özel bir yere sahiptir. Osmanlı'nın son dönemlerinden günümüze uzanan bu iskele, yalnızca bir ulaşım noktası değil, aynı zamanda İzmir'in kültürel simgelerinden birisidir.

19. yüzyılın ikinci yarısında İzmir, Akdeniz ticaretinin önemli liman şehirlerinden birisi hâline gelmiştir. İzmir Limanı'ndaki gümrük işlemleri ve pasaport kontrollerinin düzenlenmesi amacıyla Kordon üzerinde yeni iskele ve gümrük tesislerine duyulan ihtiyaç doğrultusunda Pasaport İskelesi'nin yapımına başlanmıştır.

1867 yılında yapımına başlanan iskele 1886 yılında tamamlanmıştır. İskeleyi inşa eden Fransız şirketi dönemin modern liman mimarisinden ilham alarak taş bina ve ahşap iskele platformu tasarlamıştır. Bina tek katlı taş bir yapı olup ön cephesinde geniş kemerli açıklıklar bulunur. Tarihi fotoğraflarda iskelenin önünde demir fener direkleri ve küçük kontrol kulübeleri dikkat çeker. Zamanla ek yapılar kaldırılmış, iskele platformu genişletilmiştir.

İskele, yapıldığı dönemde Osmanlı İmparatorluğu'nun pasaport bürosu olarak hizmet vermiştir, bu nedenle günlük konuşmalarda ismi "Pasaport" olarak anılmaya başlamıştır. Rıhtımın taşları üzerindeki Osmanlı dönemi Pasaport Dairesi, gelen yolcuları denetlerken, diğer ucunda ise Gümrük Antrepoları bulunmaktadır.

1922'de yaşanan büyük İzmir Yangını, Kordon'daki pek çok yapı gibi Pasaport İskelesi'ni de etkileyerek ciddi hasara yol açmıştır. İskele 1926'da yenilenerek yeniden kentin hizmetine açılmıştır. Bu dönemden sonra iskele daha çok şehir içi ulaşım ve yolcu taşımacılığı için kullanılmıştır. 2003-2004 yıllarında son kapsamlı restorasyonu yapılan Pasaport İskelesi'nin orijinal cephe dokusu korunmuştur.

Pasaport İskelesi, İzmir'in Akdeniz kimliğinin ve denizle kurduğu ilişkinin önemli simgelerindendir. Günümüzde burada bekleyen yolcular, şehrin yüzyılı aşan ticaret ve ulaşım tarihine tanıklık ettiklerinin belki farkında değildir ama Pasaport İskelesi, İzmir'in belleğinde hep aynı anlamı taşımaya devam edecektir: Denize açılan kapı, hareketin ve değişimin uğrak noktası.

Kadın Denizcilerin Hikayesi

Süvari Hanım Belgeseli

Ülkemizde kadınların toplumsal hayatta varoluşları aslında uzun mücadelelerle hayata geçmiş bir olgudur. Uzun yıllar içinde önemli yollar kat edilmesine rağmen kadınların hayatta eşit bir biçimde varoluş mücadelesi hala devam etmektedir. Bu sayımızda kadınların denizcilik sektöründe varoluş hikayelerine odaklanan Süvari Hanım belgeselinin yönetmeni Ufuk Umut Uğur ile konuştuk.

Merhaba, kısaca sizi tanıyabilir miyiz?

Ben Umut. Süvari Hanım'ın yönetmeniyim. Kendimi bildim bileli sinemayla ve hikayecilikle uğraşıyorum. Son zamanlarda da sinema haricinde Hukuk Fakültesinden mezun olmaya çalışıyorum.

Süvari Hanım Belgeseli, ülkemizde çokta örneği görülmeyen bir çalışma. Kadın Denizcilerin hikayesini anlatma fikri nasıl ortaya çıktı?

Sadece ülkemizde değil dünyada da pek bir örneği yok ne yazık ki. Yapımcım ve ortağım Edanur Dursun ile daha

önce de toplumsal cinsiyet üzerine çalışmalar yapmıştık. Neredeyse tesadüfen denizcilik sektöründe çalışan kadınlar olduğunu öğrendik ve hemen araştırmaya başladık. Bu konuya duyduğumuz merak bu hikayeyi anlatma yolculuğumuzun çıkış noktası oldu diyebilirim.

Belgeselin isminden de anlaşıldığı üzere toplumsal bir soruna dokunma isteğiniz de var herhalde?

Nerdeyse tamamen ataerkil bir sektörde var olmaya çalışan ve de üstelik sektörün en yüksek mertebelerine kadar gelmiş olan kadınların hiç duyulmamış hikayelerini anlatmanın şüphesiz ki toplumsal bir etkisi olacak ve bir takım algıları değiştirecektir. Eda ve benim yegane arzumuz da toplumun bu konudaki bakış açısını genişletmek.

Bir konuyu belgesel haline getirmenin önemli bir hazırlık sürecine ihtiyaç duyduğu açık. Çalışma sürecine dair bizimle neler paylaşırsınız?

Sürecimize son noktayı henüz koymadığımız için daha

genel olarak cevaplayabilirim. Ben kurmaca hikaye anlatıcısı üzerine kendini geliştirmiş bir yönetmenim ve doğrusu bu süreçte gördüm ki belgeselcilik bambaşka bir disiplin. Anlatıcı olarak biçimsel kaygılarımızı değil tanıklık halini ön plana almak gerekiyor. Zira belgeselcinin görevi zaten gerçekte var olan bir şeyi sinema formuna dönüştürmek. Bunu yaparken de gerçekliğe sadık kalıp bir tanık olarak konumlanması ve bu tanıklığı paylaşması söz konusu. Yani bir noktada önemli olan senin söylemek istediğin değil neyin ne olduğu.

Çalışma sürecinde etkileyici hikayelerle karşılaştığınızı düşünüyoruz. Sizi en çok etkileyen, iyiki bu işi yapmışız dediğiniz bir örnek var mıdır?

Belgesel sürecinde tanışma fırsatı yakaladığımız her bir kaptan ve onlardan dinlediğimiz her bir hikaye birbirinden ilham verici hikayelerdi. Bu sebeple spesifik olarak bir örnek seçebilmek çok zor. Fakat yine belgeselimizde yer verdiğimiz deniz psikolojisi üzerine çalışan psikolog İrem Bulut'un söylediği “İnsanlar arasında en cesurları arıyorsan denizcilere bak.” sözü çalışmamızın genel hissiyatını ifade ediyor. İyi ki bu çalışmayı yapmışız fakat bu hissi kısaca açıklayabilmek çok zor.

Cumhuriyet’in ilk yıllarında kadınları öne çıkaran, eğitimleri üzerinde hassasiyetle duran, onlara sorumluluk veren bir anlayış dikkati çekiyordu. Hatta bu dönemi özetleyen “Öncü Kadınlar” belgeseli hazırlanmıştı, birkaç sene önce. Gecikmiş olsa da belgeseldeki kadınlar için de öncü kadın diyebilir miyiz?

Şüphesiz ki diyebiliriz. Belgeselimizde yer verdiğimiz tüm kadınlar için bu geçerli. Belgeseldeki denizciler meslek hayatlarına başladıklarında sektör içindeki algı bugün olduğundan çok uzak bir noktadaydı. Onlar bugün gemide ulaşabilecekleri en yüksek noktaya gelmiş du-

rumdalar ve bu süreçte sektördeki kadına bakışın değişmesini sağlamışlar. Dolayısıyla kelimenin tam anlamıyla öncü olmuşlar. Bugün denizcilik sektörü içinde kadınların gemide çalışması veya kaptan olması eskiden olduğu gibi garipsenmiyor. Umarım toplumsal algı için de bizim belgeselimiz etkili olacaktır.

Belgesel tamamlandığında ne olursa, bu iş tamamdır dersiniz?

Üç tarafı denizlerle çevrili olan bir ülke olmamıza rağmen denizcilik toplumun büyük bir kısmı için tamamen gizemli bir alan. Hatta biz bile belgesele ilk başladığımızda bir takım kaynaklara ulaşmakta ve denizcilerle iletişim kurmakta epey zorlandık. Fiziksel olarak çekim yapmak ise çok zordu zira denizciler genellikle denizdeler. Belgesel bittiğinde hem denizcilikle toplum arasındaki perde kalkacak hem de bu perde kadın kaptanlar tarafından kaldırılmış olacak. Bu bağlamda Süvari Hanım denizcilik sektörüyle ilgili algıyı ciddi anlamda değiştirecek bir belgesel projesi. Literatürde bu alanda yapılmış ilk çalışma olması da işin ciddiyetini ve bizdeki sorumluluğu arttırıyor. Muhtemelen başka çalışmalara da kapı aralayacaktır. Belgeselimizden ilhamla birilerinin denizcilikle ilgilenmeye başlaması ve özellikle kadın denizci adaylarının ailelerine Süvari Hanım izletip artık denizciliğin kadınlar tarafından da yapılan, üstelik çok da iyi yapılan bir meslek olduğunu göstermesi fikri beni heyecanlandırıyor. Kim bilir belki 20 sene sonraki kaptanların mesleğe başlama hikayelerinde Süvari Hanım'ın da adı geçer.

Tarihi Bergama Vapuru Kapılarını Gençlere Açtı

Rotamız Üniversite

Konak İskelesi'nde demirleyen tarihi Bergama Vapuru, İzmir Büyükşehir Belediyesi Kütüphaneler Şube Müdürlüğü ve İZDENİZ iş birliğiyle YKS'ye hazırlanan gençler için alternatif bir çalışma alanı oldu.

Üniversite sınavına hazırlanan gençlerin ders çalışma alanlarına yönelik ihtiyaçlarından yola çıkan İzmir Büyükşehir Belediyesi Kütüphaneler Şube Müdürlüğü, 19 Mayıs Gençlik ve Spor Bayramı'nın 106. yıl dönümünde İZDENİZ AŞ iş birliğiyle "Rotamız Üniversite" projesini hayata geçirdi.

Proje kapsamında Konak İskelesi'nde bulunan tarihi Bergama Vapuru'nda 20 Mayıs-20 Haziran tarihleri arasında YKS'ye hazırlanan öğrencilere yönelik alternatif çalışma alanı oluşturuldu.

Öğrenciler için sessiz, konforlu ve motive edici bir çalışma ortamı sunulmasının yanında sınav stresini yönetme, dikkat ve zaman kontrolü gibi konularda destek almaları amacıyla stres yönetimi ve sınav kaygısı ile baş etme yolları gibi seminerler de düzenlendi.

Bir ay boyunca üniversiteye hazırlanan gençlere deniz manzarasına karşı huzurlu bir atmosferde ders çalışma imkanı sunan "Rotamız Üniversite Projesi" 19 Haziran günü Bergama Vapuru'nda yapılan kapanış etkinliğiyle sona erdi.

Kendine Şiir Yazdıran Şehir...

İzmir sadece bu nedenle bile güzeldir. İzmir’de doğup büyüyen, İzmir’de geçici süre bulunan ve hatta geçerken şöyle bir soluklananlar bile duygularını anlatmak için şiire başvurmuştur. Duyguların sahici, sıcak ve sade olması için şarttır bu. Kentin ruhuna vakıf olmak başka nasıl başarılır ki? Sokakların, caddelerin, kadim mahallelerin ve buralarla özdeşleşmiş insanların hayatına dokunmak başka nasıl mümkün olur ki?

Evet hakkında şiir yazılan kentler güzeldir. Şairleri yazması için teşvik etmiştir. Şiirler güzelliği görünür kılmış, dizeler kulaktan kulağa dudaktan kalbe söylenerek çoğalmış, çoğaldıkça insanı sarıp sarmalamıştır. Hiç şüphe yok ki kentin tarihi yazılırken siyasi, iktisadi veriler yanında sosyo-kültürel özellikler de devreye alınmış, edebi sanatlar vakanüvislerin yani tarih yazarlarının imdadına yetişmiştir.

İmdada yetişenlerin ilk sırasına şiir yerleştirilebilir mi? Neden olmasın. İlk sıra onundur. Çünkü şiir kudretlidir ve İzmir kudretli şiirleri hak etmektedir.

Kemeraltı için “yıkıntısından/ yeni rüzgarlar doğacak” diye yazan Hidayet Karakuş’tan “İzmir hem ay/ hem ayın ışığı kokar” diyen Refik Durbaş’a, “aşklar ve kentler birlikte yaşar” dedikten sonra “ayrı koyarsanız İzmir’le İzmirliyi/kırılır, tuz-buz olurlar billurlar gibi” diye devam eden Dinçer Sümer’den “hadi kalk/ İzmirliye filan gidelim” diyen Turgut Uyar’a,

“Körfeze kocaman ve soğuk pelikanlar gelir/ buzlu bir hüznle yüklü yorgun ve üzüntülü” dizesinin yer aldığı Deniz Kasidesi şiiriyle 6 Mayıs’ın kederini İzmir’le yoğuran Attila İlhan’dan “hem bilirsin/ yağmur kadar İzmirliyimdir” dizesiyle şairane kısa kimlik beyanında bulunan Didem Madak’a kadar İzmir pek çok şaire ilham olmuştur.

Evet Didem Madak. Yağmur kadar İzmirlidir. Her bir şiiri sokakları ve kalpleri temizler. Her bir şiiri İzmir’e bağlanmanın “mücbir sebebi”dir.

Didem Madak

8 Nisan 1970’te İzmir’de dünyaya geldi. Dokuz Eylül Üniversitesi Hukuk Fakültesi’ni bitirdi. Şiirleri Öküz, Ludingirra ve Sombahar dergilerinde yayımlandı. İlk kitabı olan Grapon Kağıtları, İnkılap Kitabevi Şiir Ödülü’nü kazandı. Yakalandığı amansız hastalık 23 Temmuz 2011’de onu hayattan kopardı.

Cevşenü'l-kebir

İşil. Uzun siyah saçlı kız

Bu rutubetli mektup selamlarla doludur.

Hüznümü assam kururdu ütü masasına.

Ama çoraplarım kurumayacak sabaha.

Hem bilirsin,

Yağmur kadar İzmirliyimdir.

Plastik gardırobumun karnı deşilmiş.

Sanki kanat çırpmaya hazır bir marti.

İşe yine geç kalacağım.

Kızarsa, müdüre bir parça gevrek atarım.

İzmir' de simite gevrek derler,

Gevrek apayrı bir şeydir bizim burda.

Böyle mavi,

Böyle yeşil, böyle sarı değil.

Kara, kapkara büyü.

Ben de bundan sonra artık,

İnadına

Susamlı ve yoksul şiirler yazacağım.

Bazen pencereden baktığımda

Elma şekerleri asmışlar sanıyorum ağaçlara.

Ama saat beş buçuk olduğunda

Vallahi kalbimin yerinde hep bir elma şekeri vardır.

Sevinçli bir kalp, sevinçli bir çocuğa benzer İşil:

Koşmak ister,

Salıncağa binmek ister ...

Şubatta falan dağ laleleri çıkıyor ya

Alıp ısıyorum koca bir kaseye.

Bazen yağmura bağıriyorum:

Bas ulan! Bas evimi basacaksan!

Yaşım yirmi altı oldu bu sene.

Duvar döküldü rutubetten

Beton gri bir kabak gibi ortaya çıktı.

Bazen gecenin ortasında yağda yumurta pişiriyorum.

Dünyanın en ıssız cızırtıları bunlar İşil,

Duyuyor musun?

Hayatı seviyorum yine de.

İstersen iki kalp çizer altını da imzalarım.

Bana beni kötülüklerden korusun diye verdiğin

Cevşenü'l-Kebir'i duvara astım.

Ölüm. Siyah taşlı gümüş yüzük.

Bu mektup,

Rutubetli selamlarla doludur.

Didem Madak